

V dopoledních hodinách 22. února rozehrál **Kašpárek v rohlíku** na prknech Paláce Akropolis svůj veselý kabaret. S mým bráškou jsme tak šli na divadelní podobu nedávno mnou recenzované desky.

Bráška mne nedočkavě táhl od žižkovského vysílače k Akropoli. Jenže představení mělo začít až v deset hodin. Museli jsme obejít několik bloků, neboť do sálu nás dříve nepustili. Jestliže jsem minule psal o překvapení, kterými je Kašpárek ozdoben jako vánoční stromeček, pak i u divadelního představení by se nějaká našla. Původně avizovaná padesátikoruna jako vstupné vybírána nebyla. Naopak jsme u vstupu dostali řadu tématicky laděných maličkostí počínaje tričkem, přes odznáčky, plakátem konče.

Uprostřed sálu vyrostla kovová konstrukce s židličkami - hlediště. Našli jsme si místo, a zatímco Martínek (můj bráška) spokojeně sledoval nastrojené pódium, já se pustil do diskuse s několika dítky za sebou. Čtvrťácci přijeli z Kolína na podnět své učitelky. V doprovodu rodičů se daly spatřit i menší ratolesti. Hlediště ovládl dětský mumraj a kapacita sálu po chvíli pod náporem příchozích přestávala stačit. Organizátorům tak nezbylo než přidávat nové židle.

Scénky jsou postaveny na slovních hříčkách. Postupně graduji skrze fantazií překypující obrazy, a ačkoliv pointu jsem vytyšil mnohdy dřív než-li scénka skončila, stejně mne stoupající energie výjevu udržela v napětí, abych v okamžení vyzrazení "know how" byl sražen k zemi jeho zdánlivou plytkostí a banálností. V průběhu představení jsem několikrát zakroutil hlavou, jak můžu takovému druhu humoru vůbec fandit. Nakonec mi došlo, že u Kašpárka není třeba hledat hloubku, ale užívat si povrchní krásu okamžitého dojmu.

Zíral jsem u popelářské scénky, když se pytle s odpadky měnily v Měsíčníany čím dál větších rozměrů. Smál jsem se, i mi zároveň bylo líto Reného, po němž se Soňa ve scéně "*A špim, a špim*" několikrát prošla. Jeho "au", i při Sonině křehkosti, se plnilo bolestí - být obyčejný koberec natažený v obýváku, taktéž bych nejspíš řval. Nezapomenutelnou scénkou se pro mne stala "*proměna myšky na krta*" za vydatného popichování kouzelného žihadélka roztomilé včelky Reginy.

Písně, které jednotlivé části pomáhají od sebe přirozeně rozdělit, jsou aranžemi velmi blízké prodávané nahrávce, ačkoliv během představení je hraje výrazně méně muzikantů (přesněji

Bejbypank II.: Kašpárek na "prknech"

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pondělí, 12 Květen 2008 04:00

šest). Po zvukové stránce jsou samozřejmě syrovější a neučesanější. Jde tu přece jen o divadlo a ne o koncert. Vše je živé a schopnost všech herců být na správném místě u správného mikrofonu se správným nástrojem, i přestože před několika okamžiky se ještě všichni váleli na zemi a představovali hračky, byla udivující.

Celé představení svým nápadem připomíná televizní estrádu Možná přijde i kouzelník. V divákovi je herci vytvářen pocit očekávání, že tu jaksí někdo chybí - konkrétně Kašpárek. Jednotlivé scény pak mají vypadat jako improvizace, kterou herci vyplňují čas do jeho příchodu. Vtip je završen v závěru představení příletem dopisu, jímž je vyzrazen Kašpárkův tajný úkryt za mixážním pultem, kde se skrýval v podobě malé figurky.

Odcházel jsem naplněni dojmy, natěšení na večerní koncert, o němž bude příští článek. A sám jsem si říkal, že až tohle jednou natočí televize, bude mít tato generace dětí stejně milou vzpomínku jako ta moje na Molavcovou, Havelku a frkačky.